

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Fitxer 09CSG1

XV legislatura · quart període · sèrie C · número 365

Comissió del Síndic de Greuges

Sessió 9, dilluns 10 de novembre de 2025

Presidència de la I. Sra. Najat Driouech Ben Moussa

Sessió 9 de la CSG

La sessió de la Comissió del Síndic de Greuges (CSG) s'obre a ****. Presideix Najat Driouech Ben Moussa, acompanyada de la vicepresidenta, Eva Candela López, i de la secretària, Anna Feliu i Moragues. Assisteix la Mesa el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Hi són presents [Francesc Jesús Becerra Ramírez](#), [David González Chanca](#), [Conchi Jiménez Cruz](#) i [Andrea Zapata Alfonso](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Jordi Fàbrega i Sabaté](#), [Irene Negre i Estorach](#) i [Ignasi Prat i Sarri](#), pel G. P. de Junts; [Irene Aragonès Gràcia](#) i [Carles Campuzano i Canadés](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Cristian Escribano Ramírez](#) i [Eva García Rodríguez](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Rafael Villafranca Mercé](#), pel G. P. de VOX en Catalunya; [Andrés García Berrio](#), pel G. P. Comuns; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

Assisteix a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Informe del Síndic de Greuges titulat "El suport a l'emancipació dels joves extutelats" (tram. 360-00009/15). Esther Giménez-Salinas i Colomer, Institució del Síndic de Greuges. Presentació de l'informe. (Informe: BOPC, 315, 145).

2. Procediment per a la designació de dos membres de l'Equip de Treball per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants del Síndic de Greuges (tram. 284-00018/15). Síndica de Greuges, Institució del Síndic de Greuges Decisió de la Comissió sobre la ratificació del nomenament.

La presidenta

Bona tarda, a tots i totes. Comencem aquesta sessió.

Abans de tot, voldria demanar si algun grup té alguna substitució que comunicar.

Sí, diputat.

Cristian Escribano Ramírez

Bé, pe part del Partit Popular vindré jo en comptes de la diputada García.

La presidenta

Diputada Negre.

Irene Negre i Estorach

Bona tarda. Per part del grup de Junts, ve el diputat Canadell a substituir la diputada Feliu, i el diputat Fàbrega farà de secretari de la comissió.

La presidenta

Perfecte. Gràcies. Sí?

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Sí, per part del PSC i Units per Avançar, la diputada Conxi Jiménez serà substituïda per en Guillem Sánchez.

La presidenta

Perfecte, gràcies.

Anunciades ja les substitucions dels grups, passaríem al primer punt de l'ordre del dia, que és... Bé, abans de passar-hi, voldria també donar-li la benvinguda a la síndica, al seu equip i a la seva adjunta que avui ens acompanyen.

Informe del Síndic de Greuges titulat "El suport a l'emancipació dels joves extutelats"

360-00009/15

I passàriem directament a substanciar el primer punt, que és la presentació de l'informe per part de la síndica de Greuges titulat "El suport a l'emancipació dels joves extutelats", i que tindria un temps màxim, la síndica, per poder exposar l'informe de vint minuts; la intervenció dels grups parlamentaris un temps màxim de deu minuts i, posteriorment, li donarem també a la síndica torn perquè pugui respondre les preguntes que li plantegin els diferents portaveus, per un temps de deu minuts.

Dit això, li donem la benvinguda a la síndica, i endavant.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Moltes gràcies, presidenta. Disculpin el retard i disculpin si no ho faig tot molt bé. Vinc del funeral del rector de la Ramon Llull, que va morir divendres molt sobtadament, ha sigut molt llarg i molt emotiu i venim directament de l'església.

A veure, l'origen de l'informe de pagaments indeguts... Perdó, ja els hi dic, deixi'm dos minuts.

L'origen de l'informe sobre el tema del suport i el que va passar amb els joves extutelats té origen en el tema dels pagaments indeguts que va passar a mitjans..., que era abans d'estiu de l'any passat, i quan va aparèixer vam fer una actuació d'ofici, vam intervenir, vam fer una sèrie de recomanacions al departament. Sé que la consellera va venir altres vegades. Llavors, quan va aparèixer el tema dels pagaments indeguts als joves i que molts joves havien vingut també i ja ens ho havien explicat prèviament, vam pensar en aquell moment, era just abans d'estiu, que potser valia la pena fer un informe més a fons, no només perquè era semblant en alguns aspectes a la problemàtica dels pagaments indeguts de renda garantida i d'altres, però en el cas dels joves coincidien altres coses.

Llavors, ens va semblar oportú, tenen l'informe, i no és un informe tan gruixut com altres vegades, tot i que és dens també perquè acostumen a ser llargs, però volia destacar algunes coses.

(L'exposició de l'oradora és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

La primera era quan parles de l'ajuda i el suport als joves que han estat tutelats fins als divuit anys i penses que els joves estan, o segons les notícies, estan a casa seva fins als trenta, dius, bé, de divuit a trenta és imprescindible que tinguin alguna ajuda posterior perquè és impossible que algú en el moment de complir divuit anys pugui viure completament independent.

Llavors, sí que és veritat que quan penses en joves de divuit penses que ha de ser una cosa flexible, fàcil, que es gestioni d'una forma ràpida, veurem després que tot això que estic dient s'allunya molt de la realitat, no?

Nosaltres el que hem detectat bàsicament és que el que és deficitari és la gestió. No parlem sempre ni de manca de recursos, ni que no és suficient, sinó que realment després veurem què havia passat amb la gestió i per què, perquè d'això en som conscients, alguns dels joves ja havien informat sobre aquesta situació.

Finalment, vam fer la proposta, igual que amb el tema dels pagaments indeguts, la condonació del deute, es va acceptar, però sí que ens agradaria destacar que això ha de ser una cosa absolutament excepcional, perquè el fet que és veritat que ni els joves ni les persones afectades hagin de retornar-ho no vol dir que això és una cosa que pugui passar molt freqüentment, perquè realment si passa més freqüentment significa -no cal que digui res que no coneixem- una gestió molt, molt, molt desafortunada.

Volem destacar els divuit, aquesta especial vulnerabilitat. Pensin que són joves que no han crescut a casa seva, precisament que van patir un desemparament, una situació fora de la família. Que són joves, com he dit, que havien comunicat la seva situació i sobretot que afecta a la gestió de recursos.

Pel que fa a nosaltres, nosaltres vam detectar més de cent queixes sobre aquest tema, entre el 24 i el 25, vam fer cinc actuacions d'ofici. Es va revisar una documentació molt completa, amb una mostra de més de cinquanta expedients. Vam analitzar també les dades de tramitació del 31 de desembre, de tot el 24, i tota la tramitació de les prestacions concedides pel temps del 21-23. Per tant, vam fer una recerca bastant profunda sobre la situació.

Primer, recordar que això va començar el 94 i va ser un programa d'emancipació que va estar molt ben rebut en aquell moment, precisament per aquesta qüestió que els joves necessitaven una ajuda. Catalunya va ser pionera. Per tant, el problema és que una cosa que és bona com s'acaba desvirtuant amb el temps.

És veritat que va haver-hi un increment, després ho veurem, molt important dels joves atesos en els últims anys i, per tant, també una forta pressió assistencial. Aquí tornem a parlar de la Catalunya dels vuit milions, vull dir que és veritat que l'augment considerable de persones ateses és una pressió assistencial forta, i per això en el 2022 es va crear la SEVAP, precisament, per agilitzar aquest procediment administratiu.

Jo tornaré a insistir en un tema que crec que potser és cabdal. No és només un defecte de gestió, sinó bàsicament un problema estructural. M'han sentit dir-ho, després tornaré a repetir les xifres, perquè no és que aprofiti cada ocasió que vinc aquí per explicar-ho, però potser quan un vulgui acabar convencent -no és que els vulgui acabar convencent, perquè teniu la raó-, però... Espera, jo necessitaria un clínex, un segon, eh? perdó.

Aquesta millora de prestacions, des del nostre punt de vista, el que s'ha de fer és evitar l'entrada, perquè, clar, un cop estan dins del sistema, tot això no fa més que augmentar. Per tant, nosaltres ara, jo podria acabar aquí, o després l'adjunta parlarà una estona, però podríem acabar dient: "El sistema està d'alguna manera completament ple, no arriba, necessita més ajudes..." També, però no només.

Si nosaltres evitem, com hem dit altres vegades, l'entrada en el sistema -i ara els hi ensenyarem com ha pujat-, m'explico o no? Necessito que em diguin que sí amb el cap, a vegades per entendre que explico suficientment bé. Però, en tot cas, si nosaltres, com hem calculat alguna vegada, pensem que potser el cinquanta per cent podria evitar l'entrada amb altres mitjans, si no s'apliqués el desemparament, evitaríem els extutelats de sortida.

Si a sobre tenim present que la prestació del jove extutelat no pot superar els 780 euros mensuals i que un infant tutelat en acolliment residencial es situa al voltant de cinc mil euros -no cal que els ho expliqui-, fins i tot des del punt de vista pressupostari, aquesta situació...

I per recordar com ha evolucionat des del 2016, però si després veuen els quadres d'abans del 2010, doncs, veiem un augment de 7.800 fins a 10.000, està fins i tot separat els migrants no acompanyats, perquè no es confongui. Els migrants no acompanyats són els grisos de dalt, i amb el quadre següent, que ja comença una mica abans, veuen perfectament l'acolliment residencial, és el vermell primer, i, per tant, al voltant del 2016 comença una pujada molt gran que arriba a una situació molt diferent de les altres mesures, bàsicament del que significa l'acolliment en família extensa i sobretot de l'acolliment familiar, que està estancat des de fa al voltant de quinze anys.

Per tant, torno a repetir, analitzarem la situació dels extutelats, veurem els problemes que hi ha, però si no canviem el sistema, un sistema antic des del 87 -això ja els hi dic de memòria-, si no canviem el sistema, difícilment podrem millorar molt la gestió posterior, perquè no fa sinó més que créixer.

Ja entrant directament en els àmbits de millora, el primer -la següent-, clarificar alguna de les coses que no sempre es coneixen. Només la meitat dels joves, o al revés, la meitat dels joves no accedeixen o la meitat accedeixen als recursos de l'àrea. Per tant, no és que tots els tutelats tinguin o s'acullin a aquesta situació, sinó que la meitat no accedeixen a aquests recursos. I després, com que això va de divuit a vint-i-tres, no significa que durant tot aquest temps estiguin atesos, sinó que té una relació variant.

La denegació també és un fenomen a destacar. S'ha millorat una mica, però dels que ho demanen el trenta-cinc per cent surten denegats. Això, diguem-ne, per clarificar que a vegades es pensa que moltíssims joves extutelats estan acollits, doncs, no, la tendència és bastant baixa.

I després, tot i que s'intenta millorar el temps de resolució, la denegació és uns tretze mesos i la possibilitat són deu mesos.

Tot plegat -i després passaré la paraula a l'adjunta-, bàsicament és, i ho dic i ho repetirem, els joves tenen una situació molt flexible. Quan arribes als divuit anys no tens ni un contracte laboral, no tens ni un... Com vols que un jove de divuit tingui un contracte laboral indefinit, una situació estable? El que té és treballs, si és que en té,

molt esporàdics. Per tant, entra i surt del sistema molt sovint i, per tant, o és un sistema flexible o és un sistema impossible de gestionar bé.

Ara els hi explicarem una mica la mitjana i els tempos, però a mi m'agradaria traslladar-los dues coses: o millorem l'entrada -ja sé que ho he repetit diverses vegades-, o canviem el sistema d'entrada, ho fem diferent i evitem almenys que la meitat no entri al sistema, i, dos, un cop surten, el sistema ha de ser flexible, àgil i que estigui pensat per a joves de divuit a vint-i-tres anys, que lògicament no tindran una situació estable, ni d'habitatge, ni de treball, ni de moltes altres coses. Per tant, ha de ser un sistema on les ajudes tinguin aquesta flexibilitat.

Et passo, Aida, la paraula a tu.

L'adjunta a la síndica de greuges per a la defensa dels drets dels infants i dels adolescents (Aida Covadonga Rodríguez Giménez)

Bé, continuant amb el que la síndica explicava, i és un tema que ella justament sempre ha destacat, que és la qüestió de l'impacte del temps, del pas del temps en la vida de les persones, però concretament també, evidentment, dels joves.

Aquí, a l'informe, que evidentment és molt més detallat que el que avui podem exposar, hi dediquem tota una part de l'anàlisi dels expedients que s'han treballat i analitzat a la qüestió de la dilació en la tramitació, en els retards en la tramitació de les prestacions econòmiques, que, evidentment, són excessius. Veiem que de mitjana superaven els deu mesos. Això vol dir que des del moment en què el jove feia la petició fins que, efectivament, aquesta tramitació conclouia, positiva o negativament, aquests joves passaven tot aquest temps, efectivament, sense rebre cap prestació, cap ajut en aquest sentit.

Tenint en compte que no s'ha esmentat, però, la prevalença de joves que provenen de centres residencials entre els joves que fan la petició d'accés a l'àrea de suport al jove tutelat i extutelat, és d'un setanta-cinc per cent, és a dir el que veiem és que els joves que venen de centres són els que majoritàriament demanaran aquest suport, els deixen en una situació de molta poca capacitat per desenvolupar el seu projecte autònom.

El vint-i-sis per cent, per tant una quarta part dels expedients triguen més de dotze mesos, per tant superant aquests 10,3 mesos. I després, pel que feia ja a l'extinció, és a dir quan els joves comuniquen o no comuniquen que, efectivament, hi ha alguna condició per la qual es tenen una feina amb un sou elevat, o bé tenen un habitatge, etcètera, i, per tant, cal extingir aquesta prestació, doncs, ens anàvem a un any i mig, pràcticament dos anys, en el temps de resolució i, evidentment, amb un impacte també en pagaments indeguts.

Per tant, destaquem dos elements. El temps sense ingressos, que és una mitjana de deu mesos, i com després els joves, que aquesta és una situació que també ens han exposat ells personalment, rebien de cop una quantitat molt gran de diners, que sovint no sempre sabien gestionat, davant del fet que era la primera vegada que trobaven una quantitat tan gran de diners.

Pel que comentem dels pagaments pròpiament, els pagaments indeguts, veiem que, evidentment, hi ha hagut un alt volum, vèiem que hi havia un alt volum d'expedients que complien aquests requisits i vèiem que en el vuitanta per cent dels casos la causa era incompatibilitat amb la feina. És a dir, aquests joves iniciaven algunes experiències laborals i, efectivament, aquí hi havia elements d'incompatibilitat que feia necessari haver extingit, haver reduït, haver modificat d'alguna forma la situació en què es trobaven.

D'altra banda, per tant, destacar el volum; de l'altra banda, la causa principal que tenia a veure amb aquestes feines i, en tercer lloc, la qüestió dels imports. Uns imports que podien oscil·lar des dels 6.800 euros fins als 3.400 euros en els casos que nosaltres, bàsicament, hem vist, que, evidentment, són deutes que els joves no tenen la majoria de vegades capacitat econòmica per afrontar i, per tant, per fer-hi front. Per tant, també ens ha arribat aquesta sensació d'angoixa i de por de demandar un deute amb l'administració.

L'afectació és justament el que estàvem destacant. Aquesta manca d'ingressos durant el temps d'espera, els efectes en l'accés a altres prestacions, és a dir el fet de tenir un deute amb l'administració dificulta l'accés a d'altres prestacions a les que podrien optar de forma adequada. Els efectes sobre el compliment dels requisits, és a dir aquest incompliment de requisits per optar a la prestació, ja sigui d'habitatge o

ja sigui econòmica i, evidentment, un element important és la manca d'acompanyament; és a dir, el que veiem és que per totes aquestes causes que estan analitzades i que tenen a veure amb un excés de volum de joves, amb un creixement relativament ràpid, això impacta directament en la història vital d'aquests joves que veuen que no són acompanyats en aquest procés d'autonomia que estaven dissenyant.

Quines són aquestes condicions? Com dèiem, un creixement de beneficiaris, però no de recursos. Es tripliquen per tres en l'última dècada els joves atesos per la pròpia àrea. Per tant, detectem que, efectivament, hi ha una crisi de creixement gran.

La necessitat interna d'externalitzar, per tant, el seguiment d'aquests joves i la manca de mecanismes de control eficaços d'aquesta externalització, d'aquest seguiment.

La manca d'eines per a una fiscalització dels expedients. I quan parlem de manca d'eines parlem, d'una banda, de perfils professionals que estaven encarregats de fer aquesta fiscalització, i, de l'altra, també, d'una manca de mans, probablement.

Les dificultats de comprovació de criteris, és a dir una manca de seguiment, dificultat tècnica fins i tot podríem dir, per comprovar els criteris d'accessibilitat o de permanència en les prestacions i els recursos d'habitatge, i un element, que no és menor tampoc, la qüestió dels professionals alertadors, que en aquestes situacions detectaven aquest mal funcionament de l'administració i que després no van trobar els canals adequats on la seva denúncia tingués el ressò adequat.

Les recomanacions, per tant, són l'altra cara de la moneda del que s'exposa en l'anàlisi. En un primer lloc, cal reduir, evidentment, els temps de tramitació, és un tema exposat des de la sindicatura en diversos moments, que, efectivament, una prestació o una resposta de l'administració que arriba amb lentitud és una mala resposta.

Caldria automatitzar i simplificar també aquests processos quan estem parlant de prestacions que estan destinades a uns públics especialment vulnerables.

La condonació del deute de pagaments indeguts, que, efectivament, com ja sabem, aquests deutes s'han condonat i la setmana passada hi va haver el decret que va desplegar aquesta condonació.

Peticions concretes, com la possibilitat d'integrar la prestació econòmica per extutelats dins la pròpia renda garantida, que hi hagués un afegit que identifiqués aquest jove com un jove extutelat i, per tant, fos un automatisme en el cas de vulnerabilitat econòmica, que és l'opció a rebre una prestació com la renda garantida.

La simplificació de requisits i circuits, ja que veiem que moltes vegades és un obstacle per als propis joves entendre els requisits, els circuits, la burocràcia. El que diríem, clàssicament la burocràcia no sempre és comprensible per als joves que tot just arriben a la majoria d'edat.

Millora de sistemes de control i fiscalització, valent-nos de mecanismes a l'abast, com podria ser la interoperabilitat en la pròpia administració i així evitar que part d'aquest control i fiscalització es degui, o sigui que aquesta manca d'interoperabilitat generi manca de fiscalització.

Un millor seguiment socioeducatiu dels joves, ja que entenem que no es tracta simplement d'una qüestió de prestació o recurs d'habitatge, sinó que aquests joves principalment, i sobretot, necessiten un bon acompanyament socioeducatiu.

I, en últim terme, la protecció dels professionals que alerten sobre irregularitats. Efectivament, doncs, confirmar i fer possible que aquests professionals comptin amb els circuits adequats sense rebre represàlies.

La presidenta

Gràcies, síndica; gràcies, síndica adjunta. Us heu ajustat al temps, i això també és d'agrair.

I ara donaríem la paraula als grups parlamentaris i, en primer lloc, tindria la paraula el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i tindria la paraula la diputada Irene Negre.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, síndica, i a tot l'equip que l'acompanya per aquest informe una vegada més.

Tenim sobre la taula un informe molt important que, en primer lloc, crec que hem de tenir tots presents que no són nombres, sinó que són persones. Que és important no deshumanitzar, com s'ha fet en alguns moments en aquest Parlament quan es tracta d'aquests temes, perquè darrere de cada xifra hi ha una cara, darrere de cada xifra hi ha una persona que intenta sortir de la precarietat per tenir una vida digna, com tots la volem tenir. Un extutelat és un xiquet o una xiqueta que, malauradament, ha tingut que entrar al sistema perquè la seua família no li ha pogut donar la vida digna que mereix. I, per tant, arribar als divuit anys i trobar-te sol al carrer i que et diuen: “Vés i guanya't la vida” no és tan fàcil i algú t'ha d'acompanyar i ensenyar, com han fet amb naltros los nostres pares.

Per tant, compartim que l'Estat no es pot desvincular d'estos joves tutelats i que, per tant, els ha de protegir i els ha d'acompanyar en aquest camí, igual que els pares acompanyem els nostres fills, i que és evident que amb divuit anys, malauradament, la societat, els joves no estan preparats per tirar endavant una casa, per tirar endavant una família, ni tan sols per mantenir-se ells, i cal que féssem aquestes polítiques socials efectives per tal que aquests joves que assoleixen aquesta majoria d'edat no acabin en risc d'exclusió.

En aquest ple passat vam aprovar el decret, el decret que condonava aquest deute, Junts per Catalunya, com és evident, vam votar-hi a favor, i amb tot aquest enrenou que tenim de la DGAIA som conscients i s'ha demostrat aquesta gestió deficitària i, per tant, cal millorar-la. Tenim esta diagnosi clara i li voldríem preguntar, síndica, com veu vostè aquesta reforma de la DGAIA de la consellera Bravo i si creu que aquesta reforma garantirà la resolució a tots els problemes que tenim diagnosticats a hores d'ara. Així també com milloraria el canvi de funcionament de la DGAIA i l'atenció en aquests joves extutelats.

Ha fet palès que cal evitar l'entrada al sistema. Per tant, també no sé si ens podria facilitar algunes de les mesures que evitarien aquesta entrada al sistema dels menors. I també ha fet palès una vegada més aquesta lentitud de l'administració que, malauradament, està a tots els àmbits de tramitació. Tenim terminis molt llargs de resolució, però que creiem que quan es tracta d'afectació a les persones, d'afectació a la seua vida han de ser molt més ràpids i molt més àgils.

Nosaltres, com a Junts per Catalunya, hem demanat la seua compareixença també a la Comissió d'Investigació del Funcionament de la DGAIA perquè creiem que és una peça clau la seva aportació en aquesta comissió per ajudar-nos també a trobar una resolució conjunta al problema que tenim sobre la taula.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i tindria la paraula el diputat Carles Campuzano.

Carles Campuzano i Canadés

Moltes gràcies, senyora presidenta. Agrair a la síndica i a l'adjunta per la infància la presentació d'aquest informe, com la seva elaboració, que ens permet continuar en aquesta comissió aprofundint al voltant dels reptes que té el sistema de protecció a la infància.

Vagi d'entrada que les recomanacions que figuren al final de l'informe les compartim. De fet, crec que també les comparteix l'actual Govern i en bona part també les compartia el govern anterior.

I en aquest sentit, destacar tres qüestions d'aquestes recomanacions que no són menors. Una, efectivament, la necessitat d'integrar la prestació per a joves extutelats en el marc de la renda garantida, i el tràmit parlamentari en aquests moments de la reforma de la llei que regula la renda garantida ens ha de permetre avançar en aquesta direcció, i alguns dels parlamentaris hi hem presentat esmenes en aquesta direcció, com és tot el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a Catalunya. La nostra ponent, la senyora Driouech les defensaran les properes setmanes.

Dos, que vostès expressament no en parlen, però és rellevant, que és evident que mai la Direcció General d'Atenció a la Infància ha tingut les capacitats operatives per gestionar prestacions. La Direcció General d'Atenció a la Infància sap gestionar altres tipus d'intervencions, però la prestació econòmica requereix un determinat tipus d'intervenció, no formava part de l'ADN d'aquesta direcció general.

La decisió presa per l'actual Govern que aquestes prestacions passin a ser gestionades per la direcció general específicament organitzada per a gestionar

prestacions socials és una bona mesura i que, per tant, ha d'ajudar que aquesta prestació tingui una gestió que sigui més eficaç de la que ha estat efectivament fins ara.

I, efectivament, la condonació -en parlava també la portaveu de Junts-, la condonació d'aquest deute era una mesura imprescindible que s'havia de prendre i que el Parlament va convalidar justament la setmana passada.

Haig de dir que de l'informe, si se'm permet la crítica, per una banda és un informe que no posa prou èmfasi al context en el que canalitza, i no és menor, i fins i tot jo crec..., jo discreparia d'alguna afirmació que ha fet la síndica en el sentit que no es pot entendre aquest context sense l'increment dels joves migrants sols. Si veuen les gràfiques dels joves tutelats, diguéssim, nascuts a Catalunya, tenim un increment d'unes 1.500 persones entre el primer any, de 7.000 i escaig a 8.000 i escaig. On es produeix realment la pressió forta del sistema de protecció de la infància, i que no és menor, és justament per l'arribada dels joves migrants sols, i que no és menor, i que qualsevol persona que hagi estat gestionant aquesta qüestió sap que la pressió que ha rebut la Generalitat per atendre en qüestió de dies l'arribada de dotzenes de joves no era senzill. No era senzill, sobretot no ara, perquè avui, el 25, el sistema de protecció de la infància respon raonablement a aquestes arribades, a aquests més de dos mil i escaig de joves, sinó que va ser especialment difícil l'any 15, l'any 16 l'any 17, l'any 18, l'any 19, entre altres coses perquè el sistema no estava dimensionat per atendre milers de persones. El sistema estava dimensionat per atendre a uns pocs centenars de persones i a partir de l'any 16, de l'any 17, de l'any 18, de l'any 19 i de l'any 20, i no és fàcil, eh? A les persones que els va tocar gestionar des de la DGAIA aquesta pressió no era fàcil. I avui el sistema pot absorbir més de dos mil joves migrants sols anuals sense que el sistema tingui les imatges que es van viure en aquella època de joves acumulats a les comissaries i els jutges i la fiscalia instant la Generalitat assumir les seves responsabilitats.

Per tant, jo crec que aquí hem de fer un esforç també de valorar de l'esforç que ha fet la Generalitat en aquest període per complir una obligació legal. I tinc la sensació que en l'informe aquests aspectes no es dimensionen, de tal manera que per això el Govern l'any 21 decideix, vista les dificultats que té, encarregar a tercers la gestió

del seguiment -que no pas el pagament-, la gestió del seguiment dels programes d'inserció d'aquests joves, no? Una externalització que en part buscava millorar aquella gestió, i això ho va fer un govern l'any 21. La consellera Serret arriba a la conclusió que la gestió directa és més complexa.

I jo crec que si comparem la gestió d'abans del 21 amb la posterior del 21 és possible que arribem a la conclusió que la gestió ha estat millor que la que hi havia abans del 21. És possible, és possible que sí.

Una altra cosa és si després es va dotar a les entitats que prestaven aquest servei dels recursos adequats per fer un bon seguiment d'aquestes prestacions vistes les complexitats que tenen, no?

I després, sobre el context, també, sí que crec que l'informe està molt marcat -i ho deia la síndica a l'inici de la seva intervenció-, està molt marcat per l'encàrrec que es produeix arran dels debats que s'hi han produït.

Però la necessitat d'una llei d'alertadors no es deriva d'un cas que quan es va comunicar a la DGAIA, la DGAIA va actuar preguntant-los als corresponents encarregats de la gestió d'aquesta qüestió si aquella denúncia era certa, i en qualsevol cas l'Oficina Antifrau ha obert una investigació que no sabem com acabarà.

Però també seria bo que en aquesta matèria les irregularitats de què estem parlant en l'àmbit de les prestacions no corresponen a cap problema de corrupció de cap tipus. Estem parlant si es feia un seguiment adequat de les prestacions econòmiques quan aquestes topaven amb que el jove, a partir d'un moment determinat, havia rebut uns ingressos que li feien perdre la prestació. I en la major part de les vegades el problema se situa perquè el jove comunicava el març o l'abril aquesta situació, quan segurament venia treballant des del principis de gener i que l'aplicació del compte retroactiu no es feia des del gener, sinó que es feia des del moment que s'havia comunicat, i que això incomplia la norma, i que això incomplia la norma, i aquí hi ha una part del problema.

En un context de pagaments indeguts, que també hem de situar les coses en el seu lloc, i va explicar-ho molt bé la consellera en la seva compareixença a la comissió corresponent. Entre l'any 15 i l'any 22 la Generalitat transfereix 10.000 milions

d'euros en prestacions econòmiques: dependència, renda garantida, complements a pensions no contributives a joves i extutelats 10.000 milions, dels quals 167 milions de pagaments indeguts, no de la DGAIA, com alguns portaveus dels grups parlamentaris insisteixen en dir; 167 milions del conjunt de les prestacions de les 10.000 que es van transferir, de les quals de joves extutelats 4,5 milions segons un informe de la Sindicatura de Comptes. És un problema? Sí, sí que és un problema, però l'hem de situar en aquest context, que en general les prestacions econòmiques tenen problemes de pagaments indeguts. L'ingrés mínim vital, en un període bastant més reduït de temps, 500 milions d'euros segons la IDEF# de pagaments o cobraments indeguts.

També per situar les coses en la seva justa mesura i veurem -i tant de bo sigui així- si el procés de digitalització en el que està immersa la Generalitat, i singularment el Departament de Drets Socials, i la interoperabilitat de bases de dades, permet una gestió més *on time*, més ajustada i que eviti els problemes que bàsicament són de demora del temps.

I, finalment, donem per fet, que és el normal, però és que en el conjunt de l'Estat no és el que és normal i tampoc ho és a la resta d'Europa, que existeixin prestacions econòmiques per joves extutelats. O sigui, aquí la Generalitat va decidir en el seu moment, amb les prestacions econòmiques que serien l'any 2006, amb la llei de prestacions econòmiques va decidir posar en marxa una política concreta de suport a l'emancipació dels joves. No és evident, no és evident, i per als joves migrants sols encara és menys evident. No a tots els territoris de l'Estat hi ha aquesta realitat.

I fixin-se vostès que els problemes dels cobraments o pagaments indeguts del que es deriven és de l'èxit d'aquesta política, perquè està vinculada a la integració laboral. Justament el que busca aquesta prestació econòmica és facilitar que les persones s'emancipin a través d'una feina. El problema és quan l'ingrés econòmic que percep el jove supera els límits que la normativa estableix per tal de poder efectuar el seu procés d'emancipació.

Fa ben fer la Generalitat en termes administratius d'identificar que s'ha produït un cobrament indegut, però és per això també que l'objectiu de la política pública, que és l'emancipació a través de la integració laboral, està funcionant.

Jo crec que aquest model, que té defectes, que té dèficits i que s'ha de millorar, l'hem de posar en valor, perquè les taxes d'inserció laboral en aquest col·lectiu estan sent altes, estan sent altes. Que hauria d'arribar a més gent? Sí, i aquí hauríem de pensar si el problema el tenim en la gestió, que també, o en el disseny de la pròpia prestació econòmica.

Probablement la reforma de la renda garantida ens ha de permetre millorar el disseny de la normativa.

Res més, i moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular, i tindria la paraula el diputat Cristian Escribano.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, presidenta. Bé, jo entenc que hi ha una part d'aquesta cambra que ha de parlar de les virtuts de la posada en marxa d'aquest sistema i minimitzar els costos reals que ha tingut pels catalans, però el relat que ha fet sobretot el portaveu d'Esquerra no casa, no casa amb la realitat, perquè aquí es parla de pagaments indeguts com qui parla d'anar a comprar el pa, eh? Es parla amb una naturalitat de deixar que es perdin milers i milions d'euros de pagaments indeguts i després de condonar pagaments indeguts amb una naturalitat que jo crec que fora d'aquesta cambra als ciutadans de Catalunya els hi sorprendria, els sorprendria com es parla dels diners públics que surten del suor de les seves butxaques perquè aquí, segons qui, es malbaratin, perquè aquest informe de la síndica retrata com la Generalitat ha convertit la protecció dels joves extutelats en un laberint burocràtic, ineficient i escandalós.

És un sistema que gestiona gairebé vint-i-tres milions d'euros anuals i que ni tan sols ha sigut capaç de saber qui cobra, per què ho cobra i durant quant de temps ho cobra, mentre -ja ho he repetit-, mentre els catalans pateixen retards en ajudes fonamentals a la dependència, a l'accés a l'habitatge.

Aquí s'han repartit sense controls pagaments indeguts de fins a 36.000 euros per persona i milers d'expedients que encara estan per resoldre.

L'informe té moltes parts que són ben clares. S'han detectat beneficiaris que treballaven mentre cobrava l'ajuda. Altres que vivien fora de Catalunya i continuaven rebent-la. I casos que ni tan sols existia un seguiment socioeducatiu.

I la solució, tant per part de la síndica com per part del Govern, és condonar el deute. És a dir, la impunitat administrativa com a solució.

Mentrestant, les entitats contractades, Mercè Fontanillas i Resilis, velles conegudes dels escàndols als centres de menors, continuen a dia d'avui gestionant milers d'euros públics amb una supervisió quasi bé nul·la. Recordem que Resilis ja va ser assenyalada per l'ús irregular de fons a Lleida i que Fontanillas acumula denúncies laborals en centres d'acollida. I aquí, en lloc d'investigar, se'ls ha premiat amb nous contractes.

Aquest govern i els anteriors han convertit l'acompanyament social en un negoci per les mateixes entitats afins. S'externalitza el seguiment, es multipliquen els contractes, es perden els controls i al final es premia la mala gestió perdonant els deutes.

Catalunya és evident que no necessita més clientelisme ni més entitats opaques. Necessitem control, transparència i resultats, perquè nosaltres tenim clar que volem saber quants diners s'han perdut, qui són els responsables i per què es perdonen deutes que havien d'haver-se destinats a les famílies realment necessitades.

El govern d'Esquerra i els seus socis han convertit la gestió social en un *cortijo* de subvencions i externalitzacions, i en aquest informe es diu el que molts venim anys denunciant: que darrere de la suposada sensibilitat social, el que hi és una maquinària de malbaratament i de descontrol.

Perquè jo no sé si la síndica amb les seves conclusions, i això és la primera pregunta que li vull adreçar, també farà un informe per demanar, per exemple, condonar els pagaments indeguts a aquests més de seixanta joves que van rebre una ajuda per tenir la malaltia de la leucèmia i a qui la Generalitat de Catalunya ja els ha enviat cartes dient que, si no retornen l'ajuda, quan tinguin els divuit anys i comencin a cobrar, se'ls embargarà el sou. Aquestes persones no són suficientment importants, com perquè se'ls condoni deutes que l'administració ha pagat indegudament?

És imperiós que el Parlament de Catalunya impulsi una auditoria completa dels contractes de Mercè Fontanillas i Resilis, que s'investigui la cadena de decisions que va portar a condonar milers d'euros de pagaments indeguts i que es retorni el control públic i directe d'aquests programes i que es faci de debò, no amb la farsa de comissió d'investigació que han creat, repartint-se a la presidència entre els culpables directes d'aquest problema.

I ara li vull adreçar unes preguntes..., em queda temps. Síndica, ha detectat la institució que dirigeix algun conflicte d'interessos entre els responsables de les entitats gestores i subvencionades amb el Departament de Drets Socials o els partits que han gestionat aquest departament? Considera la síndica que la condonació de deutes crea un precedent perillós per a la rendició de comptes de la gestió pública? Creu que l'externalització del SEVAP ha contribuït a la manca de control i a la generació d'irregularitats? Recomana la síndica recuperar la gestió directa per part de l'administració?

En el seu informe es menciona la por de treballadors a denunciar irregularitats. Pot confirmar si s'han produït represàlies internes i si ha reclamat mesures concretes de protecció?

I, per últim, preveu la síndica instar el Parlament a exigir la publicació de tots els expedients revisats?

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de VOX, i tindria la paraula el diputat Rafael Villafranca.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, presidenta. Agrair també l'exposició de la síndica, el seu informe complet i exhaustiu, així també com la compareixença de l'adjunta i les altres persones que avui són aquí en aquesta comissió.

Bé, cuanto al informe de la administración, empezamos ya por la circunstancia, como ha dicho la propia síndica, que en un informe previo ya dijo que la administración actual no podía hacer frente, “no pot assolir” la Catalunya dels 8 milions”.

Esto forma parte de un colapso general y que, evidentemente, también tenía que explotar con el tema de las prestaciones y de los cobros indebidos de los menores extutelados.

Dicho esto, visto el informe del cual se deducen graves problemas donde se constata una gestión deficitaria de los recursos, así como la falta de herramientas adecuadas para poder fiscalizar las ayudas otorgadas, lo que, sin duda, afecta al adecuado funcionamiento de los programas de apoyo a la emancipación de los jóvenes extutelados, así como los derechos y oportunidades de estos. No podemos olvidar que son personas que se encuentran en una situación singular que les cuesta encontrar una actividad, un trabajo en edades difíciles a partir de los dieciocho años.

Especialmente, son personas que se encuentran muchos días en riesgo de exclusión social y acceso a la vivienda y formación e inserción en el mercado laboral muy complicado, por lo que, como se dice en el informe -y bien ha sido expuesto por la señora Aida Rodríguez-, es necesario, por tanto, establecer una serie de recomendaciones en el mismo.

Se ha hecho referencia a la reducción urgente de los tiempos de tramitación, la condonación de las deudas originadas por disfunciones administrativas, la simplificación de los requisitos y circuitos de gestión, la integración de las prestaciones del sistema de renda garantizada de la ciudadanía, la garantía de un seguimiento socio educativo efectivo, así como la protección legal y acompañamiento de los profesionales que alerten sobre estas irregularidades.

Por tanto, damos por completo y exhaustivo, no por ello preocupante, del informe presentado.

Si bien lo anteriormente expuesto, consideramos necesario articular esta intervención en tres cuestiones: la primera es, se habla que uno de los retos es la creciente presión asistencial, pero sin embargo en todo el informe no se hace ni una sola referencia a la llegada de los menores extranjeros no acompañados, los conocidos como MENAs. La cuestión es si tienen cuantificación -eso ya es una pregunta que efectuamos a la síndica-, si tienen cuantificado el impacto que las llegadas de MENAs ha provocado en los sistemas de acogida de la Generalitat. Se ha hablado antes que tenían un coste superior a 5.000 euros anuales.

no nos vale que se escuden en que todos los menores tutelados son iguales, pues, prescindir de este análisis convierte el informe en incompleto y, en cierta manera, inútil en alguno de sus contenidos, porque obvia grandes problemas generados en el sistema y sabemos que pueden tener fácil, al menos, una posible solución, cuál es la devolución de estos menores, hacer pruebas de edad, por un lado, que ahora no se hacen, o la devolución de estos menores a sus familias o entidades tutelares de sus países de origen.

Porque aceptarse que estos menores ya se queden sin más en nuestro país supone, en cierta manera, bueno, un equivalente a lo que sería un secuestro aparentado, pero en este caso un secuestro institucional, ya que los menores han de estar, en todo caso, con sus padres y, en todo caso, han de ser sus países de origen quienes, en el caso de no poder localizar a los padres si se encuentran en circunstancias de desatención o en circunstancias de riesgo, que sean, por lo tanto, las instituciones tutelares de estos países de origen quienes realicen estas funciones de acogimiento, tutelas o acompañamiento socio-afectivo y económico que, en su caso, fueran necesarios.

Se constata, en la segunda cuestión, se constata la existencia de graves irregularidades en la DGAIA y el SEVAT, el Servei de Seguiment i Prestacions Econòmiques, y que están siendo investigadas por el Tribunal de Cuentas y Fiscalía, como ya se expuso en intervención parlamentaria en anteriores comisiones.

Así, pese a que el informe hace propuestas para paliar las irregularidades detectadas, debemos preguntar a la duda o las quejas recibidas, y lo he testificado de diferentes trabajadores, con la información actual que dispone el síndic, si puede asegurarse que dichas irregularidades se han cometido como errores, se deben a errores puntuales, o bien a errores estructurales o, por lo contrario, estamos ante una actuación conjunta, interesada, en la cual el SEVAP y la DGAIA, por extensión, han cometido irregularidades conscientemente para beneficiar a ciertas empresas y fundaciones con los que tienen externalizados sus servicios. Esta es una pregunta que le formulamos, así como también si ustedes van a realizar un informe monográfico sobre estas irregularidades y su naturaleza, más allá del aspecto económico señalado por la Sindicatura de Cuentas.

La tercera cuestió, en la qual articulamos intervenciones, se muestran favorables ustedes a la condenación de las deudas, centrándose en el beneficio de los extutelados, puesto que son destinatarios de prestaciones sociales esenciales de subsistencia, y cuya devolución les crearía una situación de riesgo de exclusión social, lo cual es muy loable. Por lo tanto, que no se les exija estas devoluciones.

No obstante, dado que estas prestaciones irregulares, a la luz de lo conocido, no fueron fruto de un error, sino del mal funcionamiento de la administración, y también inhibición consciente de la administración en algunos casos y determinados trabajadores públicos, los extutelados tenemos claro que no son los únicos afectados y perjudicados, sino también el propio contribuyente por su mala gestión de recursos públicos, que al final son de todos.

La cuestió, la pregunta que le efectúo también a la síndica es cómo se repara el daño hecho al contribuyente y si será constar esta circunstancia también en un futuro informe.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula el diputat Andrés Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, presidenta. En primer lloc, per agrair a la síndica, a l'adjunta i al seu equip la realització d'aquest informe. I penso que és molt important en un moment en el que s'ha posat el focus des del meu punt de vista, per fi, sobre l'actuació i l'activitat de la DGAIA, que tinguem un informe com aquest, que el que posa és objectivitat, rigor, anàlisi profunda, en un context en el que després de l'aparició de tota una sèrie de notícies i la detecció d'unes irregularitats, més enllà d'altres mancances que tenia tot el model, a vegades estem cada cop més..., hi ha com una mena de manipulació i de generació d'un context absolutament desconnectat del que hi ha darrere de la situació que avui estem tractant i que tracta aquest informe.

Jo crec que, en primer lloc, volia plantejar que, efectivament, cal una transformació d'aquesta direcció general, profunda, valenta, compromesa amb els infants i els

adolescents, amb diàleg i de la mà dels professionals, posant al centre la prevenció, el seguiment comunitari i la corresponsabilitat institucional.

Fa uns dies vaig estar en una ponència en què un advocat deia que de moment no li deia de DGPIA, perquè entenia que encara no s'havia canviat. Jo crec que és un pas, però crec que cal una reflexió col·lectiva sobre el que s'ha fet, no ja amb aquestes irregularitats, que ja està en marxa l'anàlisi i la comissió d'investigació, sinó quin pes i quin model tenim de protecció a la infància a Catalunya i de quina manera podem sortir de manera col·lectiva i amb consensos clars de millorar el model de cara a futur, perquè tot i que hi ha veus interessades que plantegen i intenten generar un marc absolutament deshumanitzador contra una part de les persones que són tutelades per la Generalitat, pel Govern de Catalunya, cal dir que del que estem parlant és de la vida i del futur de joves, d'adolescents, que necessiten el suport de la institució per poder tirar endavant.

I aquí sí que volem deixar de manera molt clara una qüestió fonamental del model i cap on considerem que es podria fer una molt millor atenció i dotar de major protecció els menors, els adolescents i també, efectivament, un cop compleixen els divuit anys, que té a veure amb la reflexió que tants cops ha fet la síndica de greuges, que és, cal un replantejament del model perquè s'està decretant el desemparament sense actuar de manera directa i clara, de manera suficient amb les famílies abans de decretar el desemparament i, per un altre costat, també s'ha de treballar per fomentar l'acollida en família extensa i també l'acolliment familiar. Si no canviem això, segurament, i també treballem per altres, i això suposarà un procés de desinstitucionalització, de la mateixa manera això generarà tot un procés en el qual, segurament, caldrà menys suport i es podrà fer de manera més intensiva als joves extutelats. Pensem que això ha de ser una peça clau d'aquesta transformació.

Però, més enllà d'aquesta peça clau, que la diem, pensem que també cal dimensionar el volum de persones i els equips que treballen dins d'aquesta direcció general per la gestió prèvia amb les famílies després, durant el procés en el qual es planteja el desemparament i, sobretot, en aquells processos en els quals es pot evitar, i també cal treballar de manera adequada amb l'acompanyament i el seguiment socioeducatiu dels joves.

Però no només. Que hi hagi 10,3 mesos de mitjana en la resolució dels expedients per veure si es té accés a aquestes ajudes és massa temps, i això només es soluciona amplificant, ampliant els equips i donant la garantia i la capacitat de poder treballar de manera adequada, perquè deu mesos sense poder saber si tindràs o no als divuit anys és massa temps. I el que ens haurien d'estar plantejant... i, per mi, la veritable crisi és de tot, que això no vol dir que no siguin importants les irregularitats que s'han detectat i la generació i el que això genera a l'administració pública, però també a les persones que han fet aquests cobraments indeguts i el que els ha generat, el que hem de posar als centres com podem fer que persones que acaben de complir els divuit anys, deu mesos esperen per saber si tindran una ajuda o no, que depèn del seu futur d'això.

Jo crec que el que cal és un replantejament del model, una redimensió no només del model i del sistema, sinó també dels equips i, efectivament, poder treballar de manera adequada de cara al futur.

En relació amb el deute i el treball que s'ha fet, i el decret que ha estat validat per aquest Parlament, considerem que era absolutament imprescindible perquè no tenia cap mena de sentit que la càrrega d'un mal funcionament de l'administració fes que condicionés de manera tan clara i tan determinant la situació d'aquests joves. I per això era important aquest decret, per això era important condonar el deute d'aquests pagaments indeguts, i crec que, efectivament, el que cal és fer un replantejament perquè no torni a passar en el futur que siguin altres departaments o altres sectors dins del Departament de Drets Socials qui s'encarregui de les prestacions econòmiques és un pas molt important, però cal clarificar i cal gestionar d'una manera molt més adequada en el futur, perquè no es torni a repetir.

En aquest sentit, pensem que l'enfoc d'aquest informe que posa al centre els drets dels joves considerem que és molt clar i molt important. I sí que, també ho dic per intentar anar una mica més enllà, sí que potser que m'ha faltat, des d'un punt de vista qualitatiu, veure els efectes que està tenint de manera clara aquest suport a l'emancipació dels joves en el sentit d'aquells que arriben als 21, 22, 23 anys i la deixen de percebre, de quina manera estem garantint la seva inclusió efectiva i aquests indicadors de cara al futur. I també si hi ha reflexions i en aquesta flexibilitat

que es plantejava, si de cara al futur s'hauria de flexibilitzar potser l'edat en alguns casos d'especial vulnerabilitat i potser s'hauria d'anar una mica més enllà, de la mateixa manera que treballar de manera intensiva abans amb tots aquests adolescents, que sí que es pogués treballar, perquè el canvi d'inclusió pogués començar abans.

En tot cas, moltes gràcies per aquest informe. Crec que aporta molt de rigor en un debat molt necessari i que esperem que la conclusió de tot aquest procés ens porti a millorar un sistema que necessitava una remodelació i, sobretot, més inversió social des de feia temps.

I això no vol dir que no s'hagin fet coses bé en el passat, però crec que cal mirar el futur amb l'ambició que mereixen els nostres joves i adolescents.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de la CUP..., Unitat Popular, i tindria la paraula la diputada Pilar Castillejo.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, presidenta, i gràcies a la síndica, a l'adjunta, per haver elaborat aquest informe i per haver-lo explicat aquí en seu parlamentària.

Ja ho hem dit més vegades, la síndica sempre ve aquí a donar veu als que no en tenen i, per tant, molt necessari que feu aquest tipus d'informe i que els expliquen, jo crec que amb aquesta claredat que heu explicat avui, no?

Com heu posat negre sobre blanc, la situació més greu en què es troben, que la meitat dels joves no tenen aquesta prestació, el temps que triguen a cobrar-la, que són joves que al final no tenen xarxa familiar, que molts no tenen ni lloc on viure i les dificultats que això els comporta, la burocràcia en què es troben, quan sovint aquesta burocràcia tampoc no tens recursos per com afrontar-la, perquè tampoc no tens els mitjans per buscar tots els papers que et demanen, i com acaba provocant aquesta situació de pagaments indeguts que ja coneixem tots de la Sindicatura de Comptes i d'aquest decret que hem fet, i tal.

Crec que també és d'agrair les propostes que feu, que són propostes clares, concretes, que es poden aplicar i molt realistes i, per tant, també són molt d'agrair.

També crec que més enllà dels terminis i més enllà de la burocràcia és important això que dieu que es tracta d'un problema estructural, que ve més enllà de la pròpia administració, sinó de com repensem algunes de les coses que passen, o com canviem aquest sistema d'entrada per evitar que siguin més els nois que ho cobreixin i, per tant, la Generalitat realment garanteixi aquest dret als joves a ser protegits més enllà dels divuit anys, com fem aquest suport efectiu a l'emancipació dels joves, de quina manera podem repensar com canviem aquesta cobertura inicial, que n'hi puguin entrar més, i també com ho fem per aquesta flexibilitat que, una vegada, estan dintre, si canvien la seva situació, puguin entrar o sortir. És la realitat dels joves amb aquests treballs precaris que, quan aconseguen trobar-los, doncs, és la realitat que tenen. A mi em sembla que aquests són els dos punts en què caldria repensar realment aquest sistema de protecció, d'emancipació als joves extutelats perquè sigui real, perquè la Generalitat es faci càrrec. Quan la Generalitat passa a fer-se en càrrec d'un jove, aquesta responsabilitat sobre el jove no caduca quan té divuit anys. És una responsabilitat que tenim perquè aquest jove se'n surti i, per tant, hem de repensar molt bé aquests termes.

Parleu també de descoordinació entre serveis, de la precarització del personal, però jo crec que també és important un punt que assenyaleu, que és el tema de la mercantilització del sistema de protecció, de com s'han anat externalitzant les funcions essencials a empreses, fundacions, que operen amb diners públics, però a vegades amb interessos que van més enllà de lo públic.

També crec que és important fer esment, el tema aquest dels pagaments indeguts, no només el fet en si, sinó tot el tracte rebut pels joves una vegada es va detectar aquest impagament. Les cartes que van rebre sense acabar d'estar dimensionada bé la quantitat que havíem de tornar, sinó dient tot el que tenien..., amb càlculs que no acabaven d'estar ben fets, amb molts errors en les cartes, i crec que això es va sumar a la desprotecció d'aquests nois, a la sensació d'abandonament, a l'angoixa que van patir, i en molts casos quan després la realitat era una altra, però sense aquest acompanyament. A vegades crec que la gestió que fa l'administració cap a

les persones amb menys recursos o més vulnerables pateix d'una certa aporofòbia, no? O sigui, no tractem igual els pobres que quan reclamem diners als rics, segurament ho farem amb molta més cura de quants diners ens deuen i amb molta més cura.

M'agradaria molt aprofitar per fer-vos algunes preguntes i que ens pugueu explicar. Una de les vostres propostes és articular la prestació a través de la renda garantida de ciutadania. Volia preguntar-vos com us imagineu que sigui aquesta connexió, si el que esteu pensant és només amb el pagament, que es faci a través dels mateixos mecanismes que ja tenim per la renda garantida de ciutadania, o si el que penseu és una cosa com més estructural, no només la cosa física de com fem el pagament, sinó d'estructures, no ho sé, no sé com us imagineu que vagin assumides, si al final sigui una única prestació i que contempli aquests requisits?

També, quina part penseu que hauríem de gestionar directament la Generalitat? *(Veus de fons.)* Sí, però és que no has posat a zero el temps. *(Veus de fons.)* Sí, porto poc temps en realitat. *(Rialles.)*

Això, que quina part penseu que hauria de gestionar directament la Generalitat per garantir aquest dret al suport a l'emancipació? Jo crec que clarament el pagament de les prestacions, tota la gestió de les prestacions, però també hem d'anar més enllà amb els centres, amb la gestió #, els pisos tutelats, tot això.

Pensem que una solució..., jo estic totalment d'acord que és molt necessària aquest seguiment socioeducatiu personalitzat per cada un dels joves, crec que és imprescindible per aconseguir aquest suport a l'emancipació. Creieu que tal com està la DGAIA és capaç de fer aquest suport individualitzat? O què és allò que necessitaríem? Quins canvis necessitaríem perquè fos capaç?

També el tema dels professionals que alerten. Jo crec que és necessari una llei d'alertadors que realment protegeixi aquestes persones, que si perden una feina, doncs, en puguin tenir una de similar, que si es troben desemparats els doni suport, que trobin espais segurs en els que treballar, perquè ara mateix un alertador veu que en cas de fer una denúncia la seva situació personal i laboral es veu molt alterada i és necessari una llei d'alertadors que realment protegeixi. Si heu pensat mecanismes que aquesta llei per protegir de veritat hauria de tenir.

I per part meva són les preguntes que volia fer.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Atès que el Grup Mixt no hi és, li donaríem la paraula al Grup Parlamentari dels Socialistes i tindria la paraula al diputat Jesús... Becerra -perdó.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, presidenta. En primer lloc, com altres vegades, agrair la presentació de l'informe que es fa en aquesta comissió. Si no he entès malament, síndica, donar-li el condol del període d'aquests dos o tres dies que ha viscut i de l'enterrament.

Passant a l'informe, fer un comentari a diversos partits. Em quedo sobretot amb la part positiva que expressen alguns grups parlamentaris, en el sentit de Junts de fer la consideració que estem parlant de persones i no hem de perdre el punt de vista aquest. Estem parlant d'individus, persones que s'integren a la societat o que es pretén que s'integrin a la societat. És aquest trànsit cap a la vida laboral i la inserció social que es pretén amb aquests programes o amb aquestes línies.

Per tant, no estem parlant ja de menors, estem parlant d'extutelats. Com a extutelats, tota l'aportació feta per VOX descartadíssima; no es pot retornar a majors d'edat i més quan han viscut un procés de tutela i vostè, el diputat de VOX ho hauria de conèixer. No hem de fer discursos que deshumanitzin aquests extutelats o aquests individus, i menys fer el que ha començat a fer el diputat del Partit Popular, la confrontació de per què condonen a uns i no a aquests afectats per leucèmia.

Si comencem amb aquestes deshumanitzacions o aquestes confrontacions que vostès estan acostumats a fer entre joves i gent gran, entre els de fora i els d'aquí, regulars i no regulars, no avançarem en política si no... d'això. Només recordar-li, Montoro i l'amnistia fiscal. Crec que té més sentit que se centri en què va afectar que no en la condonació que s'ha fet en aquest tema. *(Veus de fons.)*

I entrant en l'informe, vull valorar positivament les aportacions que es fan. Comparteixo, com ha dit el diputat d'Esquerra, el context, el període concret i les incidències i situació del sistema que es produïa en aquell moment, però hem de tenir en compte un fet que crec que és bo que es conegui, que estem parlant de

prestacions econòmiques que els extutelats de divuit a vint-i-un anys que accedeixen a aquesta prestació econòmica no han tingut de moment cap alta de Seguretat Social, cap alta en sistemes i, per tant, l'accés al que són les bases de cotització, a la fragmentació del sistema que hi ha d'informació amb tot aquest tipus de prestacions, des del departament que regulava o que busca aquest tipus de prestacions econòmiques, és realment en aquell moment dificultós. En els últims anys ha millorat, i detectada aquestes incidències ara sí que cada cop més hi ha un circuit més tancat de transmissió de la informació entre diferents sistemes o entre diferents administracions, no? Cada cop està més integrat, cada cop es va configurant una xarxa per tenir una visió unitària més individual, més concreta del propi individu i inclús en altres aspectes, com l'Agència de Salut i adjunta amb serveis socials.

Per tant, una primera pregunta o valoració és en relació -i coincideixo amb la pregunta que li han fet altres diputats-..., quina valoració fa de tots aquests canvis que s'estan implementant el departament, tots aquests canvis que en els darrers mesos s'han anat configurant amb la forma de gestionar les prestacions, amb la forma de tractar els canvis que hi ha hagut en aquest àmbit. Quina valoració fa respecte si coincideix amb els canvis que s'estan fent en positiu o si té algun aspecte que s'hauria de canviar o considera que està bé?

Després, un altre element que s'apunta a l'informe és sobre el temps que transcorre l'expedient administratiu i el temps que transcorre l'expedient administratiu té a veure amb la burocràcia o burocratització dels expedients. I això és una alerta que ja s'ha posat en molts altres expedients. I arran d'aquesta allargada o durada dels expedients, és veritat que el Govern ja ha tingut aquesta necessitat d'implementar solucions i fa poc es van presentar les cinquanta propostes de reforma de l'administració en l'informe CETRA, que també, amb aquest altre aspecte de desburocratitzar o simplificar els tràmits, voldríem també aprofitar si té alguna valoració sobre l'informe CETRA o sobre les propostes que es fan en allà, perquè sí que és veritat que en aquest informe també hi ha algun aspecte en l'àrea que estem tractant ara. Sé que era un document molt extens, es va presentar fa relativament poc. Ho entendria si no ho pot fer en aquest moment, eh?

Després, en altres aspectes, no hem d'oblidar que la prestació aquesta econòmica no és única i exclusivament l'única prestació que poden acollir-se els extutelats. És a dir, hi ha, per exemple, en el SOC, Servei d'Ocupació de Catalunya, hi ha la línia ACOL, de subvencions més adreçada a empreses que afavoreixen la inserció laboral, que permet la integració en el mercat laboral. I hi ha altres línies també en el SOC a les quals poden acollir-se, igual com també poden ser tributaris en altres aspectes d'ingrés mínim vital, de renda garantida, etcètera. Ho dic perquè les xifres baixes que podem detectar amb els extutelats que accedeixen a aquestes prestacions també s'hauria de contrastar o s'hauria d'implementar amb tot el circuit d'altres prestacions o altres ingressos, altres ajudes, etcètera. Hi ha altres línies que existeixen, més que res per tenir aquesta visió més global de la inserció laboral.

I, per últim, simplement, sobre el fet de la condonació. Els sistemes que s'estan implementant de prestacions econòmiques, tal com és l'ingrés mínim, la renda garantida, etcètera, o aquesta prestació econòmica d'extutelats, ja han detectat en altres supòsits aquesta dissonància o discordança entre la finalitat que persegueix la prestació, que és assegurar un mínim, però a la vegada vol que s'insereixin en el mercat laboral o que hi hagi aquesta integració en la societat. Però també havia passat que gent que cobrava l'ingrés mínim vital que accedia, però quan treballava, amb els ingressos que treballava li repercutia l'ingrés mínim vital.

Llavors, en aquest sentit, aquesta integració de l'ingrés mínim vital ja es va formular de forma legal que es permet aquesta compatibilitat. I en aquest sentit nosaltres també compartim que ha d'existir alguna compatibilitat més enllà de ser matemàtic en atacar a la gent més vulnerable.

Simplement, posant en valor les propostes que fa la síndica i indicar-li que ja té constància els diferents departaments i donarem trasllat als diferents diputats.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara seria el torn de la síndica per poder respondre els grups, per un temps màxim de deu minuts. Endavant, síndica.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Em permetrà, presidenta, fer una queixa, perquè sempre dic el mateix. Vostès saben el que m'han preguntat? Vostès saben el que m'han preguntat per respondre en deu minuts? És que és impossible, encara que vulgui. És igual, cadascú de vostès han fet unes preguntes que cada resposta serien de deu minuts. Per tant, en aquests moments, i aquí, i directament, em resulta una mica difícil. Faré el que pugui, però és impossible.

Per tant, jo crec que hi ha dues coses que han dit diferentment, o potser tres, posaria una tercera, i que, d'alguna manera, respondria una mica a tothom què és, bàsicament, s'ha de separar la part assistencial i socioeducativa, no deixar-la de pensar que s'hi suprimim, que s'hi parlem, perquè estem parlant només de diners. Tota la part que és el suport socioeducatiu, ho han dit, és un costat pels extutelats. I dos, hi ha la part econòmica. I les dues coses estan separades, no necessàriament estan juntes.

Què passa amb el departament? Que jo crec que la part econòmica, i en aquest cas sí que dic que crec que sí que la part econòmica tindrà una millor solució o es gestionarà millor, la part econòmica no es pot continuar portant com si fos el mateix que la part socioeducativa. I, per tant, que determinades persones o institucions, etcètera, que porten una part que és el suport socioeducatiu, no és el que hauria d'aportar la gestió econòmica. I, per tant, penso que són dues coses separades, i que el risc que veig és que hem parlat molt, molt, molt de la part econòmica, però molt poc de la part socioeducativa. I, per tant, que no signifiqui que una gestió de la part econòmica, que crec que serà millor -m'ho han preguntat diverses vegades-, crec que és possible solucionar la part econòmica, veig més difícil tota la part...

Jo, molt sovint, m'ho acaba d'apuntar, per tant, dic que hi ha una cosa que és impossible ajudar i controlar alhora. Si tu ajudes, ajudes, i si, per exemple, l'educador que està ajudant, portant l'extutelat, veu que rep una cosa... Pensen què és la seva obligació... Si volen, després o un altre dia els explicaré algunes experiències, però ajuda i control no són possibles. Ajudar és ajudar i controlar és controlar. I ho dic una mica, jo crec que la resposta és un... Els serveis que ajuden, si els agrada més, no poden alhora ser els serveis controladors, això és impossible. I si volen, després entraré. Per tant, separar molt clarament ajuda i control.

I, en tercer lloc, jo crec que la condonació, i alguns han dit: “Bé, és que no és bona”, no és que sigui una... Dintre de les possibles solucions n'és una, però és que no fer-ho... Jo vaig veure algunes cartes en algun moment determinat, és que és inviable, impossible. Per tant, és l'únic camí. És bo? És l'únic camí. Ho defenso com a bo? No. La petició és que, sisplau, que no torni a passar, però no condonar-ho i carregar-ho sobre els particulars, sobre els joves, en aquest cas, però també que tinguessin que... Pensen que a vegades els hi arribava 20 i 30.000, en alguns casos. És que és del tot impensable, no?

Per tant, jo crec que aquestes tres coses..., és que estic mirant i d'alguna manera responen a algunes de les que han preguntat. Per exemple, la Irene Negre m'ha dit: “Creu que la consellera en aquests moments es farà millor?” Jo crec que la part econòmica millorar. Tinc els meus dubtes pel que significa tot el tema de famílies acollidores, prevenció... Tinc els meus dubtes. Fins que no veiem que això realment es faci de veritat. Crec que sí que la part econòmica... És que no pot continuar. És que jo crec que tots vostès tenen raó en el sentit que això és inassumible.

Per tant, de l'altra part tinc algun dubte, perquè crec que cal una reforma en profunditat. Ja m'han sentit dir-ho moltes vegades. Per tant, l'altra part és una mica més difícil.

El diputat senyor Campuzano, que coneix molt bé la situació, jo no he dit que no hagin arribat en un moment determinat -han arribat a tot arreu-, més migrants. Tenen els papers, tenen les diferències. De fet, jo crec que és un tema d'honradesa no barrejar-lo. És a dir, no donar el resultat final, perquè si tu dones el resultat final sense separar migrants i no, veus unes xifres enormes, però jo crec que des del punt de vista de la transparència és bo separar-ho.

El que nosaltres diem és que, tot i separant, ha augmentat també. És a dir, sí que tenim presents els joves migrants -després apuntaré alguna cosa-, però no només. La corba augmenta també sense comptar els migrants, i això és pel sistema de desemparament sense garanties. Amb més por que... Bé, això seria una intervenció alternativa que tenim poc temps, no la farà.

Per tant, sí que és veritat que en un moment determinat jo miro els anys, la corba del 2018 i 2019 i és altíssima, és evident que sí, però no només i, per tant, no podem

dir “això és la culpa”, sinó que crec que això afegeix més tensió al sistema. Però el sistema, des del 2010 no creixia i de cop, sense comptar migrants, també creix. Per tant, nosaltres hem de veure si necessita resposta el sistema.

Fins on jo sé, Andalusia, País Basc i Galícia també ho tenen; no som l'única comunitat autònoma. En aquests moments, però ja ho miraré, no sé com ho tenen altres països, però probablement tenen alguna ajuda, eh? No li puc contestar. (*Veus de fons.*) No ho sé, no li puc contestar com ho té França i Alemanya, perquè en aquests moments no ho sé, però ho miraré, perquè m'agradarà mirar-ho. Però sí Andalusia, País Basc i Galícia. Per tant, no és l'única comunitat autònoma que ho té.

Al diputat Cristian Escribano, a veure, me'n vaig a les preguntes que m'ha.. Seria al revés, li faria jo una pregunta: vostè creu que realment els joves extutelats, que a més a més, van venir i ens van explicar que ells ho havien comunicat, ells comunicant-ho és més que suficient. Ells no tenen la culpa d'un mal funcionament de l'administració i, per tant, jo crec que ells no han de respondre al mal funcionament de l'administració. En tot cas, la pregunta és com ho soluciona l'administració per veure què és el que ha passat exactament?

M'ha preguntat també sobre el tema de conflictes d'interessos, les diferents entitats, etcètera. A veure, nosaltres hem analitzat amb més profunditat tot el que significa l'atenció respecte els extutelats, però hi ha també la Sindicatura de Comptes i Antifrau, que respecte als temes econòmics ells són els responsables d'això. Per tant, una avaluació econòmica de la situació no ens correspon a nosaltres llevat que tinguéssim, diguem-ne, una responsabilitat directa, però ho tenen i ho té Fiscalia, també. És a dir, ho tenen tres institucions: Sindicatura, Antifrau i Fiscalia.

L'externalització i el xa-vap#(1.48.33), què és millor? Vostè em pregunta què és millor, la gestió directa per part de l'administració o l'externalització. Si es fa bé, es podria externalitzar, si es fa bé, però, clar, si no es fa bé, no. I, per tant, si tenim un anàlisi que no és bo, a la millor s'ha de dir “momentàniament, no”, etcètera.

A veure, si s'externalitza, s'ha de poder controlar. El que no pot ser és externalitzar i no establir cap control. Per tant, en principi es pot fer, es pot externalitzar, però no

sense control. I torno a explicar: separat. Ajuda i control no són compatibles. Per tant, els serveis d'ajuda és una cosa i els serveis de gestió econòmica és una altra.

Respecte a possibles represàlies, això són temes molt particulars de les persones. Jo, si no li importa, jo crec que no n'hi ha d'haver cap, però no vull entrar en aquest tema directament, tampoc. Afecta directament a les persones. Per tant, nosaltres el que hem de fer són lleis que tinguin una protecció total respecte aquestes possibles..., vull dir que no hi hagi aquesta situació.

Clar, jo al diputat senyor Rafael Villafranca, del Grup Parlamentari de VOX, li he de dir que respecte l'acollida dels migrants faig referència a la Convenció dels Drets dels Infants del 89, de 1989. Per tant, això no et permet l'acollida als infants menors de divuit anys. Tu, com a país, els has d'acollir. Per tant, jo crec que en aquest sentit es poden fer les coses de la millor manera possible, però no plantejant-ho "els retornem o tenim la situació".

Jo voldria recordar -i sé que és un debat i aquí no toca- perquè venen, vostè ha parlat de persones, vostè també, no venen de vacances, no venen..., venen per una situació molt dura en els seus països. Molt sovint, a vegades, les famílies els escullen perquè són els que més capacitat tenen de sobreviure a determinades coses. Per tant, anem molt en compte quan comencem a posar etiquetes d'aquest estil.

Al diputat -ja estic fora de termini completament, i tinc la sensació que em deixo moltes coses, però és que sinó no arribarem-, hi ha una paraula que no ha sortit molt i que crec que seria imprescindible, que és "prevenció". No és que ara els hi torni a vostès, ni molt menys, però jo hi crec molt en la prevenció i crec que moltes de les situacions o de les conductes amb una situació real de prevenció, llavors la DGAIA, que ara ha incorporat la paraula "prevenció" dintre de les seves sigles, però vull veure en què consisteix aquesta prevenció. Vull dir, si ho comparem, per exemple, en el camp sanitari, la salut sense prevenció és que estaríem encara al segle XIX, no? No és només respondre a la malaltia, sinó treballar la prevenció.

I en aquest sentit, nosaltres apostem molt clarament, perquè ho veiem amb les famílies, veiem la situació, que polítiques preventives de suport, d'ajuda, podrien no d'una forma solucionar-ho tot. Jo sovint parlo d'escollir no la millor solució, sinó la

menys dolenta, perquè molt sovint no es tracta... M'han preguntat com ho faria. Doncs, jo crec que de les possibles solucions s'ha d'escollir sovint no un món meravellós per aquests infants que tenen problemes amb les seves famílies, etcètera, sinó la solució menys dolenta. I la solució menys dolenta molt sovint és treballar les seves famílies, treballar la seva situació, perquè provenen d'una situació socioeconòmica..., no toca parlar de la pobresa, però també molt complicada.

Per tant, vostè s'ha sorprès de la mitjana de deu mesos, però és que jo em preguntava també quan veia les xifres: "Què ha de fer un extutelat si durant deu mesos no té cap suport?" Segurament algun suport indirecte té en alguns casos, però en alguns casos no en té, i, per tant, no pot estar deu mesos sense un suport. Per tant, hi hauria d'haver-hi mesures immediates que puguin donar aquest suport i, per tant, estem en aquest sentit també parlant de prevenció.

Vostè també ha plantejat un replantejament del model. Ja sap que jo ho reivindico cada vegada, i un suport a l'emancipació que sigui realment efectiva.

I ja finalment, a la diputada Maria Pilar Castillejo, clar, les cartes que vam rebre eren molt dures. Per tant, una es pregunta: "Quina administració...?" L'altre dia quan es presentaven les cinquanta mesures, una de les coses que s'insistia és una administració una mica més empàtica, no? Si tu a sobre d'haver comès l'error envies una carta amb els termes que s'enviaven...

I respecte a la renda garantida, el que sí que es podria fer, que ha preguntat, és que els extutelats siguin un supòsit especial i que, per tant, sí que es pugui incorporar com una forma més i que no hi hagi tal varietat.

I alertar la llei dels alertadors, com han dit abans també, doncs, jo crec que això seria un tema cabal per poder-ho fer.

I ho lamento, presidenta. Jo sé que moltes coses, sempre els dic que quan vulguin estic a la seva disposició per respondre. *(Veus de fons.)*

Ho deixem aquí. No sé si podríem demanar tenir una miqueta més de temps, presidenta. Jo estaria encantada de respondre. Vostès, a més a més...

La presidenta

A la propera, si ho creieu, per a les properes sessions...

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

És que jo no puc respondre...

La presidenta

...valorem també entre tots els portaveus i la mesa si cal que ampliïm el temps d'intervenció de la síndica.

Cristian Escribano Ramírez

Només vull fer una pregunta. Jo no sé -soc nou, eh?-, si se li poden adreçar preguntes per escrit.

La presidenta

Sí, sí.

Cristian Escribano Ramírez

Doncs, em quedaré...

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

No sé si després quedarà content, perquè jo li puc contestar pàgines i pàgines, eh? *(Rialles.)* A la millor em dirà: "A la propera no li ho pregunto".

La presidenta

Perfecte.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

És que em sap molt greu, presidenta, no respondre tot.

La presidenta

No, però per a la propera sessió, entre tots els portaveus i la mesa, valorarem si cal ampliar el temps d'intervenció, almenys el de la síndica, o potser valorar que hem de reduir el temps d'intervenció dels diputats.

Dit això, si us sembla, acomiadem ara la síndica per poder passar al següent punt de l'ordre del dia.

Moltíssimes gràcies, síndica, per aquesta presentació, i, si us sembla, l'acomiadem i procedim posteriorment a la votació del següent punt.

La sessió se suspèn a les... i es reprèn a les...

La presidenta

Vinga, diputats, anem a passar al següent punt de l'ordre del dia.

Procediment per a la designació de dos membres de l'Equip de Treball per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants del Síndic de Greuges

284-00018/15

Si us sembla, anem al següent punt de l'ordre del dia, que és el Procediment per a la designació de dos membres de l'Equip de Treball per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants del Síndic de Greuges.

En aquest segon punt de l'ordre del dia, que consisteix en una sol·licitud de la síndica de greuges de Catalunya perquè la comissió ratifiqui, conforme l'article 75.4 de la Llei 24/2009, del 23 de desembre, del síndic de greuges, la designació de la senyora Elena Larrauri i Pijoan i la senyora Rosa Servent Pedescoll per cobrir dues vacants de l'equip de treball del síndic de Greuges per a la prevenció de la tortura i d'altres tractes o penes cruels, inhumans o degradants.

Els currículums de les dues candidates es va ja posar a disposició de tots els membres de la comissió i es fa adjudicant que, d'acord amb l'article 76.3 de la Llei 24/2009, del síndic de greuges, els membres de l'equip de treball del síndic de greuges per a la prevenció de la tortura i d'altres tractes o penes cruels, inhumans o degradants, designats pel síndic o la síndica de greuges, han de ser persones compromeses en la defensa i en la protecció dels drets humans, de reconeguda competència professional i amb l'experiència i especialització contrastades en l'àmbit interdisciplinari relacionats amb les funcions de l'equip de treball.

Jo demano a la comissió si la rectificació de les dues membres de l'equip de prevenció de la tortura i d'altres tractes o penes cruels inhumanes o degradants del síndic de greuges es pot aprovar en un únic bloc i per assentiment. Sí?

Doncs, en cas afirmatiu, queden ratificades les designacions de la senyora Elena Larrauri Pijoan i de la senyora Rosa Servent Pedescoll com a membres de l'equip de treball del síndic de Greuges per a la prevenció de la tortura i d'altres tractes o penes cruels, inhumans o degradants.

Com queda ja ratificat aquest punt, aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a les...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT